

palæstinensisk-arabiske Delegation, der i lighed med Den palæstinensiske Befrielsesorganisation havde fået tilladelse til at udtale sig i udvalget. Det hed i dette indlæg bl. a., at palæstinenserne i Gaza-området siden den „zionistiske“ invasion i 1967 havde været udsat for folkedrab, mord, sult, tilbageholdelse, tortur, ydmygelser, brutalitet, deportation, røveri og udgangsforbud i længere perioder. Sikkerhedsrådets resolution 242 fra november 1967, der var typisk for det uærlige internationale diplomati og stormagternes falskhed, ville ligesom Jarring-missionen vise sig ikke at kunne gennemføres. Den eneste løsning på problemet var oprettelsen af en demokratisk palæstinensisk republik. Sluttelig appelleredes der til en fordømmelse af Israel for dets handlinger i Gaza-området og dets afvisning af at tillade flygtningene at vende tilbage.

Indlægget fra repræsentanten for Den palæstinensiske Befrielsesorganisation lå på linie hermed. Det hed således, at palæstinenserne ville fortsætte deres kamp, til oprettelsen af en palæstinensisk stat omfattende hele Palæstina var en realitet. Et forsøg på en løsning i overensstemmelse med resolution 242 var illusorisk og ville mislykkes. Det samme var tilfældet med Rogers-planen, idet USA som Israels nære ven og beskytter aldrig ville kunne optræde som en ærlig mægler i Mellemøstkonflikten. Om Israel udtaltes, at dette land som følge af sin aggressivitet, ekspansionisme, chauvinisme og racisme var eneårsag til konflikten i Mellemøsten. Som sidste år anførtes endelig, at kun Den palæstinensiske Befrielsesorganisation repræsenterede det palæstinensiske folk og kunne udtale sig på dets vegne.

Debatten blev iøvrigt først og fremmest ført mellem de arabiske lande — der blev støttet med indlæg især fra de østeuropæiske lande — og Israel. De arabiske lande krævede påny adgang for flygtningene til frit at vende tilbage og til at indtræde i deres tidligere ejendomsbesiddelser eller til at få erstatning for tab af ejendom efterladt i Israel eller i de af Israel besatte områder.

Som et af de skarpeste arabiske indlæg bør nævnes indlægget fra Kuwait. Der udtaltes heri, at flygtningeproblemet ikke kunne isoleres som et økonomisk og humanitært problem, men måtte ses i hele sin sammenhæng. Det internationale samfunds

ansvar for de begivenheder, der havde ført til problemet, kunne ikke ignoreres, og løftet til palæstinenserne om ikke at komme til at lide som følge af disse begivenheder, kunne ikke indfries med brød alene. Gennemførelsen af generalforsamlingens resolution 194 (III), operative paragraf 11 om flygtningenes adgang til at vende tilbage eller få erstatning kunne ikke afvente en fredsordning. Israels hidtidige afvisning af at tillade en tilbagevenden af flygtningene under påskud af sikkerhedshensyn afvistes som kætteri. Tiden var nu inde til, at FN anerkendte sit ansvar og sikrede det palæstinensiske folk dets rettigheder.

Israel anførte, at skylden for flygtningeproblemet alene påhvilede de arabiske lande, der havde forsøgt og stadig forsøgte at løse Palæstinaspørgsmålet ved krig. Ingen var imidlertid mere interesseret i at løse flygtningeproblemet end Israel, og man var til enhver tid villig til at samarbejde herom såvel på internationalt som regionalt plan. Spørgsmålet var imidlertid, om de arabiske lande var seriøse, når de talte om en løsning på flygtningeproblemet. Flygtningene var hidtil, af de arabiske lande blevet benyttet som et politisk og militært middel at underminere Israels eksistens. Det måtte på denne baggrund være forståeligt, hvorfor Israel ikke for indeværende kunne tillade en masse tilbagevenden af flygtningene. Siden 1967 havde Israel imidlertid tilladt ca. 38.000 flygtninge at vende tilbage, og i sommeren 1971 havde mere end 110.000 turister fra arabiske lande, hovedsagelig palæstinensere, fået tilladelse til at aflægge besøg i de af Israel administrerede områder. Flere af disse havde anmodet om tilladelse til permanent ophold, og hver ansøgning herom blev omhyggeligt undersøgt. Iøvrigt oplystes, at forskellen mellem flygtninge og ikke-flygtninge i de administrerede områder blev mindre og mindre. Således var de fleste flygtninge i dag assimilerede i de byer og landsbyer, hvori de levede, og flygtningene kunne få arbejde på samme vilkår som ikke-flygtninge.

III. Resolutionerne.

A. UNRWAs virksomhed.

Belgien fremlagde med bl. a. Danmark og Sverige som medforslagsstillere et resoluti-